

## POSTANOWIENIE

Dnia 8 grudnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Beata Gudowska (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Zbigniew Korzeniowski

SSN Krzysztof Staryk

w sprawie z wniosku P. Spółki z o.o. z siedzibą w W.  
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddziałowi w W.  
z udziałem zainteresowanych: P. J., I. K. i G. K.  
o wydanie zaświadczenia,  
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń  
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 8 grudnia 2015 r.,  
zażalenia organu rentowego na postanowienie Sądu Apelacyjnego w (...)  
z dnia 17 lutego 2015 r., sygn. akt III AUa (...),

**uchyla zaskarżone postanowienie.**

## UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 17 lutego 2015 r. Sąd Apelacyjny w (...) odrzucił apelację P., spółki z o.o. z siedzibą w W. od wyroku Sądu Okręgowego w W. z dnia 15 września 2014 r., którym zmieniono decyzje Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, Oddział w W., odmawiające ubezpieczonej spółce wydania zaświadczenia o podleganiu polskiemu systemowi ubezpieczeń społecznych przez jej pracowników P. J., I. K. i G. K.. Sąd drugiej instancji stwierdził, że sprawy tego rodzaju obejmują spory o prawa majątkowe, w których obowiązkiem strony jest oznaczenie wartości przedmiotu sporu, i wezwał o to wnoszący apelację organ rentowy.

W zażaleniu organ rentowy wniosł o uchylenie zaskarżonego postanowienia, argumentując, że sprawa, w której złożył apelację jest sprawą o podleganie ubezpieczeniu, wymienioną w art. 398<sup>2</sup> § 1 zdanie drugie k.p.c. Usunął brak apelacji, podając, że wartość przedmiotu sporu wynosi 0 zł i wskazał, że art. 370 i 373 k.p.c. należy odczytywać łącznie z art. 130 k.p.c., więc odrzucenie apelacji może nastąpić tylko z powodu braków formalnych, które uniemożliwiają nadanie jej prawidłowego biegu.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Stosownie do art. 126<sup>1</sup> § 1 k.p.c., w każdym piśmie należy podać wartość przedmiotu sporu lub zaskarżenia, jeżeli od tej wartości zależy właściwość rzeczowa sądu, wysokość opłaty lub dopuszczalność środka odwoławczego, a przedmiotem sprawy nie jest oznaczona kwota pieniężna. *A contrario*, obowiązek ten nie jest zatem wymagany odnośnie do apelacji, która może uzyskać prawidłowy bieg bez względu na wartość przedmiotu zaskarżenia. W konsekwencji nieoznaczenie przez organ rentowy wartości przedmiotu zaskarżenia apelacją nie było wadą powodującą jej odrzucenie (por. uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 7 lipca 2005 r., II UZP 7/05, OSNP 2005 nr 24, poz. 396 oraz postanowienia z dnia 26 stycznia 1999 r., I PKN 676/98, OSNAPUS 2000 nr 6, poz. 232, z dnia 12 stycznia 1998 r., I PKN 471/97, OSNAPUS 1998 nr 24, poz. 711, z 28 stycznia 2005 r., III UZ 29/04, OSNP 2005 nr 11, poz. 165 oraz z 28 stycznia 2005 r., III UZ 29/04, OSNP 2005 nr 11, poz. 165).

Odrzucenie apelacji nie mogło nastąpić także ze względu na nieusunięcie braków w wyznaczonym terminie, gdyż organ rentowy zastosował się do wezwania Sądu. Oznaczając wartość przedmiotu zaskarżenia na kwotę 0 zł wdał się jednak w spór na tle art. 368 § 2 k.p.c., wskazującego obowiązek oznaczenia wartości przedmiotu zaskarżenia w sprawach o prawa majątkowe. Takim sprawom przeciwstawił określenie „sprawa o objęcie obowiązkiem ubezpieczenia” i stąd określił zerową wartość przedmiotu zaskarżenia.

Istnieje zasadniczy błąd w kategoryzowaniu spraw ze względu na obowiązek oznaczenia wartości przedmiotu zaskarżenia według kryterium odróżniającego

sprawy o prawa majątkowe od spraw o objęcie obowiązkiem ubezpieczenia. Każda sprawa o objęcie obowiązkiem ubezpieczenia społecznego jest z pewnością sprawą o prawo majątkowe, gdyż żądanie zmierza do realizacji prawa mającego bezpośredni wpływ na stosunki majątkowe ubezpieczonego (por. np. orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 25 stycznia 1961 r., 2 CR 909/59, OSPiKA 1962 nr 1, poz. 8). Ustawodawca pomija wartość przedmiotu spraw o objęcie obowiązkiem ubezpieczenia tylko w razie dopuszczalności wniesienia skargi kasacyjnej; w art. 398<sup>2</sup> § 1 zdanie drugie k.p.c. postanawia, że skarga w tych sprawach jest zawsze dopuszczalna, bez względu na wartość przedmiotu zaskarżenia (*scil.* nie wymaga, by była to wartość przekraczająca 10.000 zł).

W niniejszej sprawie odróżnienie to nie ma znaczenia, co uwzględniając, Sąd Najwyższy uchylił zaskarżone postanowienie, jak w sentencji (art. 394<sup>1</sup> § 3 w związku z art. 398<sup>15</sup> § 1 k.p.c.).